

Stanislava Pešić: *Ljubezen pod Krnom*

Doma sem iz prelepe majhne vasice Selišče pri Tolminu. Nad vasjo se bohota mogočni Krn. Dolgo let sem preživela med preprostimi, a srčnimi ljudmi. To so bila moja najlepša leta. Čeprav je bilo življenje na kmetiji in daleč od bleščečih luči mesta skromno pa tudi naporno, sem bila zelo srečna. Tam, med cvetočimi travniki, mogočnimi gorami in smaragdno Sočo je vzknila tudi moja prva ljubezen. Zaljubila sem se v soseda.

V njegovi družini je bilo osem bratov, a le on je bil moj izbranec. Imela sem komaj šestnajst let, on pa že šestindvajset. Tudi on je bil zaljubljen vame, ampak jaz mu nisem vračala ljubezni. Bil je čudovit človek, še danes ga vidim v sanjah in ga občudujem.

Kot majhno deklico me je pestoval. Ko sem odraščala, mi je nekoč izpovedal ljubezen. Žal mu takrat nekako nisem mogla vračati ljubezni. Mogoče me je bilo strah staršev, mogoče me je motila razlika v letih ali pa to, da je bil sosed. Ne vem. Na vasi smo se vsi poznali. Nisem marala opravljenih besed, da bi govorili za menoj. Nekako sem čutila, da moja čustva do njega niso tako močna, da bi mu lahko obljubila večno zvestobo.

Zgodilo se je, da naju je ločila usoda. Ali pa se je on sam tako odločil, ker ni mogel več čakati na mojo odločitev. Odšel je na delo v Nemčijo. Pogosto so prihajala pisma na moj naslov. Zelo sem si želela postati učiteljica. Vpisala sem se na učiteljske v Tolminu. Rada sem se učila in vpijala nova znanja. Vendar zaradi pomanjkanja denarja šolanja nisem zaključila. Takrat sem se preselila v Novo Gorico in se zaposlila na Uradu za notranje zadeve. To so bili časi, ko je veljala prepoved stikov s tujino. Zelo smo morali biti previdni, s kom si dopisujemo, predvsem zaposleni na takšnih uradih, kot je bil naš. Zato sem prekinila vse stike z njim. Nisem mu več pisala. Strah me je bilo, da bi izgubila službo, ki pa sem jo zelo rada in vestno opravljala. Večkrat me je vabil k sebi v Nemčijo. Vse sem odklonila. Nisem bila pripravljena zapustiti mojo domovino, moje prelepe kraje. Oddaljenost je naredila svoje. Ljubezen se je počasi ohladila. Vem, da sem ga močno prizadela. Povedali so mi, da je bil dolgo časa žalosten in nesrečen. Bil je edini človek, ki me je resnično nesebično in strastno ljubil.

Kmalu sem spoznala človeka, ki je v meni prižgal iskro ljubezni in s katerim sem se hitro poročila. Zgodilo se je, da sem na poročni dan dobila pismo. Od njega. Bilo mi je hudo, a

usoda naju je ločila za vedno. Nikoli ga nisem pozabila, čeprav sem moža srčno ljubila. Dvajset let po moji poroki se je poslovil za vedno.

Včasih mu prižgem svečko v spomin na vse tiste lepe trenutke, ki sva jih doživela skupaj. Spomnim se, kolikokrat mi je povedal, da me ima neizmerno rad. Še vedno ga vidim v sanjah. Nikoli ga ne bom pozabila.